splatnosti pojistného, t. j. od prvého dne následujícího kalendářního měsíce, ale ježto kontokorentní vyúčtování předpisu a platby pojistného pro nemocenské i invalidní pojištění působilo by nemocenským pojišťovnám i Ústřední sociální pojišťovně veliké obtíže, prohlašuje úpravu oznámenou svazům nemocenských pojišťoven výnosem ze dne 24. července 1926, číslo 660/S — 26 za závaznou pro všechny nemocenské pojišťovny.

Tím se však nevylučují ú m l u v y nemocenských pojišťoven s jednotlivými zaměstnavateli o poskytování záloh na pojistné. To platí zejména u dočasných podniků a u zaměstnavatelů v placení pojistného liknavých.

Oběžník Ústřední sociální pojišťovny č. 21 ze dne 16. října 1926 o nepřípustnosti doplňování správních orgánů nemocenských pojišťoven kooptacemi.

Podle ustanovení § 282, zákona ze dne 9. října 1924, číslo 221 Sb. z. a n. pozbyl dřívější zákon o pojišťování dělníků pro případ nemoci, jakož i zákony jej pozměňující a doplňující, a předpisy právní podle nich vydané, platnosti dnem 1. července 1926. Podle toho pozbylo platnosti i nařízení ministerstva vnitra ze dne 7. září 1914, které v § 3 připouštělo, aby občasnou kooptací doplňovala se představenstva nemocenských pokladen až do počtu stanovami předepsaného.

Není proto nadále přípustno, aby v pojišťovnách, v nichž z jakéhokoliv důvodu uvolní se některá místa zástupců zaměstnavatelů neb pojištěnců, byli na tato místa kooptováni noví členové.

Všechny po 1. červenci 1926 dosud provedené kooptace jsou neplatné a kooptovaní členové nemají práva, aby ve schůzích správních orgánů pojišťoven zúčastnili se hlasování.

Upozorňuje se, že představenstva pojišťoven jsou schopna platně se usnášeti, je-li přítomna aspoň polovice členů představenstva té které pojišťovny (viz §§ 89 a 92 vzorných stanov pro okresní nemocenské pokladny).

Stejně tak jest správní komise schopna se usnášeti, je-li přítomna aspoň polovice členů dozorčím úřadem jmenovaných.

Poklesl-li by v některých pojišťovnách počet členů představenstva nebo správní komise tak, že by dotyčný správní orgán nebyl schopen se usnášeti, budiž ihned podána zpráva Ústřední sociální pojišťovně za tím účelem, aby další správou pojišťovny mohl býti pověřen nový správní orgán, jehož jmenování přísluší Ústřední sociální pojišťovně jako dozorčímu úřadu.

V souvislosti se připomíná, že ustanovení 2. odstavce § 61 cit. zákona vztahuje se též na členy dosavadních představenstev.

Oběžník Ústřední sociální pojišťovny z 23. října 1926, č. 24, o příspěvcích k zvláštnímu mimořádnému fondu nemocenských pojišťoven.

Některé nemocenské pojišťovny bez ohledu na ustanovení §§ 157, 159 a 282 zákona z 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., vybírají i po 1. červenci 1926 od všech pojištěnců zvláštní příspěvek ke zvláštnímu mimořádnému fondu zřízenému svého času podle ustanovení § 9 b) dřívějšího nemocenského zákona. Pokud nejedná se o osoby, na které se vztahuje zákon z 1. července 1926, č. 117 Sb. z. a n., jest vybírání tohoto příspěvku nepřípustné.

Pokud novými stanovami nemocenských pojišťoven nebude jinak

určeno, lze z mimořádných podporovacích fondů poskytovati dále podpory způsobem až dosud obvyklým, avšak dotace těchto fondů z řádných příjmů až na další se nepřipouští.

Oběžník z 23. října 1926, č. 25, o placení tiskopisů nemocenských pojišťoven.

Zaměstnavatelé si stěžují, že nemocenské pojišťovny požadují zaplacení tiskopisů, použitých k tak zvané soupisové akci, to jest k přihláškám všech pojištěnců k 1. červenci 1926.

Ústřední sociální pojišťovna upozorňuje, že tato soupisová akce směřovala k opatření administrativních pomůcek, sloužících k přeřadění pojištěnců do nových mzdových tříd a že podle jejího názoru nejsou zaměstnavatelé povinni zaplatiti tiskopisy, kterých skutečně ke hlášení použili.

Připomínáme, že v rámci Ústřední sociální pojišťovny nemocenským pojišťovnám za práce pro ni konané, bude pamatováno i na částečnou úhradu nákladů této soupisové akce.

Pokud ostatních tiskopisů se týče, upozorňujeme, že v zákoně není positivního ustanovení, z něhož dalo by se odvoditi, že zaměstnavatelé jsou povinni k hlášení potřebné tiskopisy nemocenským pojišťovnám zaplatiti. Ovšem nelze přezírati, že s tiskopisy nemocenských pojišťoven se nešetří a že se používají k protiskům a i jinak zneužívají.

Pokud věc nebude upravena jinak, doporučujeme všem nemocenským pojišťovnám, aby přihlížejíce k místním poměrům a obyčejům v dohodě se zaměstnavateli svého obvodu věc upravily tak, aby tiskopisů nebylo zneužíváno.

Spory o placení tiskopisů dlužno podle názoru Ústřední sociální pojišťovny podle ustanovení § 239 řešiti na podkladě výměrů (§ 189) cestou instanční.

Oběžník Ústřední sociální pojišťovny, č. 26, ze dne 8. listopadu 1926, o převodních částkách.

Ústřední sociální pojišťovny docházejí sdělení o dřívějším pojištění pro případ invalidity a stáří pojištěnců u jiných nositelů pojištění, zejména u nositelů pojištění pensijního.

Pro pojištěnce, kteří před vstupem do zaměstnání, podléhajícího pojistné povinnosti podle zákona 221/1924 byli pojištěni podle zákona o pojištění pensijním nebo zákona o pojištění u báňských bratrských pokladen nebo byli vyloučeni z pojistné povinnosti podle § 6, písm. a) zákona, jest poslední nositel pojištění, t. j. buď Všeobecný pensijní ústav v Praze se svými zemskými úřadovnami v Praze, Brně, Opavě a Bratislavě nebo některý z náhradních pensijních ústavů, Ústřední bratrská pokladna v Praze, po případě zaměstnavatel uvedený v § 5, písm. a) zákona, povinen vydati nashromážděnou převodní částku (záložní podíl, prémiovou reservu) Ústřední sociální pojišťovně.

Tato povinnost k vydání převodní částky trvá, podle § 243 zák., neuplynulo-li ode dne vystoupení z dřívějšího zaměstnání podléhajícího jinaké pojistné povinnosti nebo vylučujícího z pojistné povinnosti až do dne vstupu do zaměstnání zakládajícího povinnost ku převodu více než 10 let. Zaměstnavatel uvedený v § 5, písm. a), jest povinen podle odst. 2. § 240 k vydání převodní částky, vystoupil-li pojištěnec ze zaměstnání u tohoto zaměstnavatele po 1. červenci 1926.